

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289726786768/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Kraft

»Både som redaktør for det nye blad og som politiker vil han få brug for ævnen til at føre en rolig diskussion i stedet for at skælde ud; den har han ikke erhvervet sig endnu.«

»Det vil tiden under alle omstændigheder lære ham, men ægteskabet vil lære ham magelighed, det vil sige: gøre ham godmodig og ensformig. Husk på, hvor sjælden han er! Derfor må han reddes. Hvad kommer hans private lykke samfundet ved! Lykke vil sige tilfredshed, og tilfredshed tenderer altid hen imod stilstand, bevidstløshed; mest tilfreds er den, der sover; når man våger, har man dog altid noget at klage over, og den allermest tilfredse er den døde, for han kan ikke engang vågne. Derfor må Stendal ikke blive tilfreds,«

»Det er dog lykken, der er livets formål til sidst.«

»Ja, Det er også en flods sidste formål at komme ud i havet, og når den er kommet dær, driver den ikke noget mer.«

»Ja, det er jo ikke andet end hans forhenværende ideer, du dær gentar; om han hylder dem endnu, det ved du ikke noget om.«

»Vi kan jo spørre manden selv,« svarede jyden, da Stendal i det samme kom ind. »Hvad mener du: Kan radikalisme forenes med lykkelig kærlighed?«

»Lad os snakke om noget andet, jyde; gå ud og sæt vand over! Jeg trænger til en jævn tobaks- og toddypassiar.«

Jyden gik. Karl iagttog i tavshed svogerens flytten fra den ene stol til den anden. Han hade selv været gift et års tid og håbede snart at se Stendal gå samme vej. Han og hans kone talte

om det hver dag: Henrik burde gifte sig. Han kunde være så høj og stejl uden formildende skråninger, hvor man kunde komme ind i ham; han var brat i sit væsen og næsten farlig at nærme sig, som en grusgrav: man vidste aldrig, hvornår man fik en ladning over hodet. Han trængte til en kone, en sød og blid kone, ræsonnerede hun med sin nygifte tankegang; selve hans brathed viste, at han trængte til et kvindeligt væsen, den trang ytrer sig på den måde, vidste hun. Karl gav hende medhold med den motivering, at huslig lykke gør en mand mindre radikal og i en vis henseende virker sløvende — ikke på ham selv, naturligvis! — men Henrik var jo netop en ragekniv af et menneske, han kunde ha godt af at blie lidt mindre hvas, og således endte de nygifte, som det sømmer sig, i den overensstemmelse, at kærligheden, der er det bedste af alt, var det eneste, han manglede. De skaffede sig alle mulige oplysninger om frøken Julie og hans besøg hos doktor Hauberg, og de så med fortrosthed frem til bedre tider og til udjævning af Henriks stejthed.

Den mand omgås ikke med giftermålsplaner, tænkte jyden, da han kom ind med en kedel varmt vand. Dær skal man nu se to slags mennesker: den ene velvillig, med tilfreds tåge i øjnene, klar nygiftheds-teint, plejet og dæmpet, og mageligt midt i stolen; den anden skarp i synet, fortrukket over panden, med uro omkring munden og altid på kanten af en stol —

»Nå jyde,« sa Stendal og knuste sukker på